

[Veistrup.]

Ord, der siger: „Lediggang er Fandens Hovedpude“, og det finder Bekræftelse alle Steder, at de, der er udsat for Arbejdsløshed, demoraliseres. Samfundsmæssigt set er det af overordentlig stor Betydning, om man er i Stand til at fremskaffe Arbejde. Det forekommer mig at være rigtigt, at det først og fremmest er Ungdommen, man bør have for Øje. Ganske vist er der dem, der mener, at saa længe man er ung og ingen Forsørgerpligter har, kan man sagtens klare sig, og at det ikke er nødvendigt at tage store Hensyn til de unge Mennesker, som kun har sig selv at sørge for. Jeg tror imidlertid, at man i mange Tilfælde ser forkert paa dette Spørgsmaal. Selvfølgelig er de Mennesker, som har Forsørgerpligter, overordentlig vanskeligt stillet, men man maa ikke tro, at de, som kun har Gaden eller Værtshuset at ty til, ikke ogsaa er uhyre vanskeligt stillet under de nuværende Forhold. Jeg synes derfor, at den Tanke, der ligger til Grund for det foreliggende Lovforslag, nemlig den, at de unge ikke udelukkende skal være henvist til Gaden eller Værtshuset, er rigtig, fordi man bør søge at holde de unge fra noget saadant.

Spørgsmaalet bliver da, hvorledes man bedst og fornøftigst finder Beskæftigelse for denne Ungdom, som Lovforslaget tager Sigte paa, naar det ikke er muligt at skaffe den almindeligt lønnet Arbejde. Lovforslaget bygger paa Frivillighedens Grund. Det forudsætter, at Kommuner og Foreninger eller andre dertil egnede Organer ønsker at tage Beskæftigelsesopgaven op. Jeg tvivler ikke om, at der er mange Mennesker rundt om, som har aabent Øje for de vanskelige Forhold, hvorunder de unge arbejdsløse lever nu for Tiden, og som derfor vil være med til at gøre et Arbejde for, at disse unge kan finde Beskæftigelse under en eller anden Form. Det Forsøg, der her tilsigtes gjort, er efter min Mening interessant, og det bliver interessant at se, hvor langt Frivilligheden rækker. Jeg hørte nok, at den ærede Ordfører for de Konservative (Fritze Teisen) gjorde opmærksom paa, at man nu i Tyskland var ved at indføre Tvangsarbejde. Dette System vil dog vist ikke være egnet for den danske Befolkning. I øvrigt danner det foreliggende Lovforslag i Virkeligheden et Supplement til de Foranstaltninger, der er vedtaget ved den Række Kriselove, vi har gennemført i Vinter, og af hvilke en hel Del tilsigter at skabe Beskæftigelse.

Ingen kan mene, at vi kan bygge vor Fremtid paa en arbejdsløs Ungdom. Derfor indeholder Arbejdsløshedsspørgsmaalet en

saa dyb Alvor for os, og jeg synes, at vi maa gøre, hvad der er muligt, for at hindre, at den Ungdom, som er uddannet til dette eller hint, men som den Dag, dens Læretid er omme, kastes paa Gaden, faar Arbejdsløshed til sin eneste Lod. Man maa gøre, hvad man kan, for at hindre, at den demoraliseres paa Grund af de herskende vanskelige Forhold. Derfor beklager jeg — og jeg kan tilføje, at jeg forstaar ikke —, at den ærede Ordfører for Venstre (H. C. Andersen), som sikkert udtrykte sit Partis Opfattelse af Spørgsmaalet, ikke kan være med til at gennemføre et Lovforslag af denne Karakter. Jeg forstaar det saa meget mindre, som det ærede Medlem den ene Gang efter den anden udtalte en meget varm Anerkendelse af de Tanker, der ligger til Grund for Lovforslaget. Det var imidlertid en ejendommeligt Anerkendelse denne, som gik ud paa at nægte Medvirken til at gennemføre de Tanker, der har fundet Udtryk i Lovforslaget, og som det ærede Medlem selv fandt smukke. Hver Gang det ærede Medlem nævnte en Beskæftigelse af en eller anden Art, Beskæftigelse ved Hønseri, Landbrug, Havebrug, eller hvad det nu kunde være, føjede det ærede Medlem til, at saadan Beskæftigelse, anvendt her, ganske sikkert vilde berede dyb Skuffelse, ja, ikke alene berede dyb Skuffelse, men være umulig at iværksætte. Det var lutter Besværigheder, det ærede Medlem opregnede. Men er man enig i, at Arbejdsløsheden er en Ulykke, maa man ogsaa være enig i at mindske denne Ulykke saa vidt muligt. Forudsætningen for dette Lovforslag er, at der ikke kan skaffes lønnet normalt Arbejde. Derfor synes jeg ikke, vi har nogen anden Vej at gaa end den at søge at skaffe Beskæftigelse paa anden Vis. Naturligvis er ingen af os blind for, at der kan melde sig Vanskeligheder; men jeg synes, at vi maa være villige til at støtte det Forsøg, der her foreslaas gjort, hvis vi overhovedet ser med den dybe Alvor paa Arbejdsløsheden, som jeg finder, man bør gøre. Jeg skal derfor anbefale Lovforslaget til velvillig Behandling og til Vedtagelse her i Tinget.

Socialministeren (Steincke): Jeg takker de ærede Ordførere, som har givet Lovforslaget deres Tilslutning. Til den ærede Ordfører for Venstre (H. C. Andersen) vil jeg sige, at jeg i min forholdsvis lange parlamentariske Tid sjældent har oplevet en saa lyrisk bevæget Afvisning af et Lovforslag eller en saa stemningsfuld Nedsabling af et Lovforslag som den, jeg var Vidne til i Dag. Til Gengæld var det ogsaa mere Stemninger